

Хилјада и седемстотин шездесет и второ лето
В Охрид од Цариграда дошел Салаор.
Се претставил пред Арсенја, наша патрика чеснаго,
И му рек'л слово горко, слово жалосно:
"Царска волја е да тргнеш денеска за в Цариграда,
На тебе од врли Грци голем поплак е."
Собрал Патрик свое стадо в црква свјатиј
-Климентова
Благослов му дал последен, р'це заплетил.
Д'лго време липал старец во м'лчанје всенародно
И по бела брада ронел с'лзи горешчи
"Слушајте ме мили чеда, јас ќе ида в Цариграда:
На мене од врли Грци голем поплак е.
Грцкиј Патрик ќе ни строши славна охридска
столица

И мене до смрт ќе држи в заточение.
Ќе прати владици Грци, лицем светци, срцем
в'лци.
Ќе ве дават, ќе ве стрижат, ќе м'лзат до крв
Меѓу народа ќе сејат несогласје и раздори,
Да се мрази син со татка и со брата брат.
И ќе викнете до Бога и крило не ќе најдете,
Смирени ќе наведете глави доземи.
Ќе ми бидете сираци; така било напишано.
Елате ми да ви гушна за последен п'т.
Чрна т'га поразила старо, младо, м'жи, жени,
Вси со р'це заплетени с'лзи проливат.
Тој ги гушка, тие т'жни му целуват десна р'ка,
И од р'ка как од извор с'лзи се лејат.
Вјахнал Патрик брза коња и неволно уп'тил се.
Тога грмкиј плач народен небо процепил.
Умилил се чесниј Патрик, свалил шапка навезана,
Погледнал на сино небо, лјудо прок'лнал:
"Ох! послушај, милиј Боже! Хаир никога да нема
Стамче беј и Бујар Лигдо, Нејко челеби!"
Милостивиј Бог послушал патричка горешча клетва;
Слава нивна, семе нивно погубил со шум.
И сега во куќи нивни ткае пајак пајачина
И на пусти стрехи нивни хукат хутове.

Григор Прличев